

דף מג.

עין משפט א.ב.

הו"מ סימן צה פעיף ב

עיין לעיל דף מב: עין משפט י

עין משפט ג.

הו"מ סימן פח פעיף כד

עיין לעיל דף מב: עין משפט כ

עין משפט ד.

הו"מ סימן פח פעיף כה

כה **כט.** תבעו מנורה גדולה והודה לו בקטנה פטור ט, אבל תבעו מנורה בת עשר ליטרין והודה לו בשל חמשה ליטרין חייב. ואם תבעו מנורה של פרקים הרי זה חייב בכל ענין.

עין משפט ה.

הו"מ סימן פח פעיף כו

כו **ל.** תבעו בגד גדול והודה לו בקטן פטור י, ואם תבעו אזור של פרקים חייב.

עין משפט ו.

הו"מ סימן פח פעיף כז

כז **כז.** אין מודה במקצת חייב שבועת התורה עד שיטענו בדבר שבמשקל במדה ובמנין י, כיצד אמר לו עשרה דינרים או כור תבואה או שני

ט. ברייתא שבועות מ"ג ע"א. דשני מינין הן, משא"כ כשהודה בשל ה' ליטרין י"ל שגרדה והקילה ממשקלה, וכך בשל פרקים י"ל שנטל ממנה קצת חוליות, והרי הודה במה שתבעו סמ"ע ס"ק מ"ט.

והנתיבות בחידושים ס"ק כ' הביא מהתומים שקטנה פירושו שעשויה בתבנית אחרת דהוי מין אחר, משא"כ בת חמשה ועשרה ושל פרקים, מיירי שעשויה בתבנית אחד רק זה משקלו יותר או זה יותר חוליות. ע"ש.

י. דבזה הקצוות ניכרין ולא שייך לומר שחתך ממנה וקיצרה, משא"כ ביריעה שיכול לחתוך ממנה ולא ניכר ע"כ הוי מודה במקצת, סמ"ע ס"ק נ'.

כ. ממשנה שבועות מ"ב ע"ב, וכדאמר רבא שם בדף מ"ג ע"א, וכ"כ הרמב"ם בפ"ד מטוען.

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

ליטראות משי יש לי בידך, והשני משיבו אין לך בידי אלא דינר או לתך דהיינו חצי כור תבואה יש לך בידי, אבל אמר לו כיס מלא מעות יש לי בידך וזה משיבו אין לך בידי אלא חמשים, או שתבעו במאה דינרים והשיבו אין לך בידי אלא צרור מעות^ל ואיני יודע כמה הם, ומה שנתת אתה נוטל, פטור^מ משבועה דאורייתא.

עין משפט ז.ז.

הו"מ סימן פה סעיף כה

עיינ לעיל עין משפט ד

עין משפט י.

הו"מ סימן עב סעיף ט

טו. המלוה על המשכון ואבד או נגנב בלא אונס, שהמלוה חייב כדין שומר שכר בדמי המשכון, והמלוה אומר סלע הלוייתך עליו והמשכון שקל היה שוה. והלוה טוען סלע הלוייתני אבל המשכון ג"כ היה שוה סלע, הרי המלוה נשבע תחילה^ה שבועת השומרים שאינו ברשותו^ו, ואח"כ הלוה נשבע שבועת היסת שהיה שוה כנגד החוב ונפטר.

ל. אפי' מודה שבצרור היו מעות, כיון שאין זה דבר שבמנין, ש"ך ס"ק מ"ד.

מ. ולא קשה ממה שכתב המחבר בסי' ע"ה סעיף י"ט דאם תבעו הלוייתך מנה ומשיבו אמת הלוייתני וכו' ואם הודאתו שוה פרוטה חייב, דכאן אומר שמעולם לא קיבל מידו לידו דבר שבמנין, אבל שם אומר שקיבל דבר שבמנין רק שאינו יודע כמה וע"כ אם בהודאה ישנה פרוטה חייב כ"כ הסמ"ע ס"ק מ"ד. והש"ך בס"ק מ"ה כתב ע"מ שלא יקשה גם מס' ע"ב סעיף י"ב ממשכון ששם מדובר שאבדו וא"א לחייבו יותר מפרוטה הוי כדבר שבמנין, משא"כ כאן אפשר לעמוד עליו אח"כ ולדעת כמה היה, ולכך לא הוי דבר שבמנין. ועיין בביאורים ס"ק ח' ובנתיבות ס"ק י"ז בחידושים.

נ. רמב"ם פ' י"ג מהלכות מלוה ממשנה שבועות מ"ג ע"א. ונשבע המלוה תחילה, מטעם דאם ישבע הלוה תחילה יוציא המלוה המשכון מתחת ידו ונמצא שם שמים מתחלל. ואפי' הלוה מאמין למלוה הדין כן, ש"ך ס"ק מ"ג.

ס. היינו שבועת המשנה כעין דאורייתא בנקיטת חפץ, ואע"פ שמשלם מה שהיה שוה חיישינן שמא עיניו נתן בה. אבל היכא שנשבע לפטור את עצמו מתשלומין כדלקמן בסי' רצ"ד סעיף כ' אפי' נשבע שלא ברשותו הוי שבועת התורה, ש"ך ס"ק מ"ד.

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

ח"מ סימן עב פעיף טו

טו כט. במה דברים אמורים כשהשבועה מוטלת על המלוה בלבד, ואין על הלוה שום שבועה, אבל בזמן שהלוה נשבע כמה היה שוה כדי ליטול^ע או ליפטר, בכה"ג לא ינצל המלוה לעולם מלשבע שאינה ברשותו^פ. ואפי' בדבר המצוי לקנות^צ, דחיישינן שמא יוציא המשכון אחר שבועת הלוה ונמצא שם שמים מתחלל^ק.

ח"מ סימן עב פעיף י

עין משפט כ.

טז טז. המלוה אמר סלע הלוייתך עליו ושקל היה שוה, והלוה אומר סלע הלוייתני עליו, וג' דינרים היה שוה, ישבע המלוה^ר תחילה שאינו ברשותו, ואח"כ ישבע הלוה^ש כמה היה שוה שהרי הודה במקצתו^ת וישלם הדינר הנותר.

- ע. כגון שאמר המלוה איני יודע כמה היה שוה, דהוה ליה מתוך שאינו יכול לישבע ומשלם. וישנו עד אחד שמסייע למלוה שמחוייב הלוה לישבע להכחיש העד, או שהמלוה היפך השבועה על הלוה שישבע ויטול, נתיבות ס"ק מ"א והגאון באות ע"ו.
- פ. בעה"ת שער מ"ט ממשנה מי נשבע מי שהפקדון אצלו ירושלמי שבועות מ"ג ע"א. וכתב הר"ן בפ' הדיינים דאפי' הלוה מאמין למלוה והביאו הרמ"א.
- צ. כתב הש"ך יתכן כאן שחולקים בשווי החפץ כגון שמצוי לקנות חפץ שמשקלו בד' סלעים וחפץ שמשקלו ה' סלעים ומחולקים בכמות החפץ.
- ק. ותהיה השבועה לבטלה וע"כ יכול לומר שמקבל בחרם. ש"ך ס"ק ס"ג.
- ר. ואם המלוה חשוד על השבועה וא"י לישבע שאינו ברשותו, פטור הלוה בלא שבועה, ואף שהלוה ג"כ אינו יכול לישבע שבועת מודה במקצת פטור, כדי שלא יתחלל שם שמים ועיין ביאורים ס"ק כ"ה.
- ש. שבועה דאורייתא, ואם אמר לו הילך הדינר שמודה נשבע היסת, ש"ך ס"ק מ"ה.
- ת. שם במשנה, וכתב ה"ה שלמדנו ממשנה זו שאם המשכון בעין ואינו שוה שיעור מעותיו שיכול המלוה לכופו לפרוע לו מעותיו, וכ"כ המחבר בסוף סימן זה. ואם המלוה חשוד ואינו יכול לישבע שאינו ברשותו פטור הלוה בלא שבועה. נתיבות ס"ק כ"ט.

עין משפט ל.מ.

הו"מ סימן עב פעיף יב

יב יח. הלוח אמר סלע הלוייתי ושתיים היה שוה, והמלוה אומר לא היה שוה אלא סלע, אם הלוח מאמינו שאבד או שיש עדים שאבד, נשבע המלוה היסת ונפטר^א. ואם אין מאמינו למלוה שאבד ואין עדים, נשבע המלוה שאינו ברשותו ומגלגל עליו שאינו שוה יותר ממה שהלוחו.

יב יט. אם המלוה מודה במקצת שאמר הלוח סלע הלוייתי ושתיים היה שוה, והמלוה אומר שלא היה שוה אלא ה' דינרים, משלם לו הדינר שמודה בו וישבע שלא היה שוה יותר מה' דינרים^ב וכולל בשבועתו שאינו ברשותו, אם אינו מאמינו או אין עדים שאבד.

יב כ. אמר לו המלוה הילך הדינר שהיה שוה יותר ממה שהלוייתיך, או שאמר היה לי בידך בכדי שהיה שוה יותר על החוב שהלוייתיך, הרי זה נשבע היסת ונפטר^ג אם זה מאמינו או אם יש עדים שאבד.

יב כא. אמר הלוח סלע הלוייתי עליו ושתיים היה שוה, והמלוה אומר איני יודע כמה היה שוה, ישבע המלוה^ד שאינו ברשותו ויכולל בשבועתו^ה שאינו יודע כמה היה שוה יותר מדמי החוב ונפטר. ואם יש עדים שאבד או שהלוח מאמינו נשבע המלוה היסת שאינו יודע שהיה שוה יותר מדמי החוב ויפטר.

א. גם זה שם במשנה שבועות. ולדעת הי"א ברמ"א בסעיף ב' דלא הוי עליו אלא שומר חנם איירי שאבד כאן בפשיעה.

ב. כתב הב"י טעמו משום דשבועה שלא היתה שוה יותר ישנה לעולם, דאפי' במאמינו שאבדה או יש עדים, וא"כ הוא עיקר ועליה כולל שאינה ברשותו. ובבאר הגולה כתב שנראה לו ששבועה שאינה שוה יותר הוי שבועה דאורייתא כדין מודה במקצת, ושבועה שאינה ברשותו היא שבועת המשנה וע"כ שבועה שאינה שוה יותר היא עיקר. ועיין בש"ך.

ג. מהר"י מיגש שם בשבועות.

ד. דהו"ל כמנה לי בידך והלא אומר איני יודע דפטור, אבל מדין גלגול יש לו לישבע.

ה. מה שקשה ע"ז מסי' ע"ה וצ"ד יעויין בנתיבות שם.

יב כב. אמר המלוה אני יודע שהיה שוה יותר מדמי החוב ואיני יודע כמה, הוה ליה מחוייב שבועה ואינו יכול לישבע^ו ומשלם לו סלע כדברי הלוה. ואם רצה המלוה מחרים סתם על מי שטוען שקר.

יב כג. אם שניהם תובעים זה את זה, שהלוה אמר סלע הלויתני עליו ושתיים היה שוה, והמלוה אומר שלא היה שוה אלא שקל שהוא מחצית החוב, נשבע הלוה היסת שלא היה שוה פחות מסלע, והמלוה נשבע שאינו ברשותו ויכלול בשבועתו שלא היה שוה יותר מסלע, ואם היה הלוה מאמינו שאכן אבד או שיש לו עדים, גם המלוה^ז לא ישבע אלא היסת שלא היה שוה יותר מסלע.

דף מג:

עין משפט א.ב.

הו"מ סימן עב סעיף ט

עיינ לעיל דף מג. עין משפט י

ו. ואף שלא הוי דבר שבמדה ומשקל ומנין, תירץ הש"ך בס"ק נ' כיון שאינו יכול לחייבו יותר מפרוטה, דהודאתו הוי כמודה בפירוש בפרוטה, דדוקא במה שהנחת אתה נוטל שזה יכול להתברר אח"כ בכמה הודה, ובשעת הודאה בבי"ד אין ביה"ד יודע כמה, בזה לא הוי דבר שבמדה להתחייב עליו, ויתבאר בסי' פ"ח.

ואף שבסי' שפ"ח סוף סעיף א' פסק הרמ"א כדעת הראב"ד, שלא אמרינן בזה מתוך שאינו יכול לישבע משלם, וכן בסי' רצ"ח, וכאן הסכים הרמ"א עם דברי הרמב"ם והמחבר שאמרינן מתוך שאינו יכול לישבע משלם, כתב הש"ך לחלק דדוקא בשקים אין הנפקד מדקדק כמה יש בהם משא"כ במשכון שאינו בשק היה לו לדקדק ולדעת כמה שוה. ולדעת הש"ך במסקנתו גם בלא היה לו לדעת חייב, ורק כשהתובע מודה שהנתבע-המלוה לא יודע כמה שוויו פטור. ולא הוי מתוך שאינו יכול לישבע וישלם, וה"ה אם ישנו עד אחד שמסייע למלוה שאינו יודע כמה שוויו של המשכון פטור.

ועיינ בפעמוני זהב על הש"ך בס"ק נ"א שהביא ראיות והסכים עם דברי הש"ך.

ז. כאן שגם המלוה נשבע היסת וכן הלוה, אין חשש שמא יוציא הלה הפיקדון ונמצא ש"ש מתחלל, ולפ"ז צ"ל שנשבע המלוה תחילה היסת ואח"כ נשבע גם הלוה היסת, סמ"ע ס"ק מ.

עין משפט ג.

ח"מ סימן עב סעיף ב

ד. המלוה את חבירו על המשכון^ה בין שהלוהו כסף או פירות, בין שמשכנו בשעת הלואתו^ט או שלא בשעת הלואתו^י, הרי הוא שומר

ה. ממשנה במציעא פ' ע"ב, ורמב"ם פ"י מהלכות שכירות וכת"ק שם. ובין שמשכנו בשעת הלואתו או אח"כ. כ"כ הטור הרי"ף והגאונים, וכתב הר"ן בסוף שבועות הדיינים בשם הרמב"ן בדף מ"ד ע"א דלשיטת הגאונים מה שאמרו אימור דא"ר משכנו שלא בשעת הלואתו וכו' אינו אלא דחיה בעלמא והאמת שאפי' בשעת הלואתו וכן משמע מפ' כל שעה בפסחים דף ל' ע"ב ובפ' השולח נ"ז ע"א.

ט. והש"ך האריך ופסק דבמשכנו שלא בשעת הלואתו חייב אפי' באונסין. ואם המשכון הוא מהדברים הצריכים כגון כד ומחרישה כמבואר בסי' צ"ו חייב באונסין לכו"ע, כיון שכל זמן שהמשכון תחת ידו של המלוה אינו יכול למוכרו ולא לתבוע חובו כמבואר בסי' צ"ו סעיף כ"ב והוי כאפותיקי מפורש. אבל בדברים שאינו חייב להחזיר ללוה משום השבת העבוט לא הוי רק שומר שכר. ועיין בנתיבות בחידושים ס"ק י"ד.

י. ומשכנו שלא בשעת הלואתו רק כשמשכנו ע"פ בי"ד, או ע"י עצמו בזמן שלבי"ד היה רשות למשכנו, כגון אחר זמן הפרעון, או בתוך זמנו והלוה מבזבז נכסיו, דאז לא הוי אלא שומר שכר. ואפי' במקום שחייב באונסין אינו חייב רק כנגד חובו אבל לא ביותר מחובו אבל בזמן שאין רשות לבי"ד למשכנו, והלוה משכן לו מדעתו שלא בשעת הלואתו, הוי כגזלן וחייב באונסין על כל המשכון, כ"כ הש"ך.

שכר על המשכון ל.

ב. כרבה משום פרוטה דר"י דהעוסק במצוה פטור ממצוה, ובאותו רגע שעוסק בהלואה או בשיטוח וניעור של המשכון מצוה קעביד ופטור בשעה זו לתת פרוטה לעני, ומשום כך הוי כשומר שכר כל זמן היות המשכון אצלו, ואפי' אחר שכבר פרעו כמבואר בסעיף מ"ג.

ואפי' אם המלוה נתן רשות ללוה לקחת המשכון לביתו לשוטחו ולנערו בכל עת שיצטרך מ"מ המלוה הוי כשומר שכר. ועיין בביאורים ובנתיבות בחידושים בס"ק י'. וכתב בפעמוני זהב שלדעת המחבר שהוא כשומר שכר לאו דוקא אם נתן לחבירו משום חן וחסד שפטור משום פרוטה דרב יוסף אלא אפי' נתן המעות בריוח עיסקא דינו כש"ש, והגם שהש"ך בס"ק כ"א הביא שמהר"י בן לב נסתפק בזה לא הסתפק אלא לדעת הרמ"א שיש לו דין שומר חינם אבל לדעת מר"ן אין מקום לספק, וצא וראה מש"כ הרמב"ם בפ"י מהלכות מתנות עניים שמונה מעלות בצדקה ומעלה ראשונה במי שלוה לחבירו ועושה איתו שותפות, ופסקם מר"ן המחבר ביור"ד סי' רמ"ט סעיף ו' וא"כ יש מצוה בנותן לחבירו מעות להסתחר ומחזיק בידו יותר מהלואה גרידא, וא"כ פשוט הוא שגם בנותן לחבירו בעיסקא לריוח דינו במשכון כשומר שכר. ע"ש.

ל. וי"א דהמלוה על המשכון אינו אלא כשומר חינם לענין שאם דמי המשכון יתרים על החוב אין המלוה נותן ללוה היתרה אלא אבד מעותיו ולא יותר. כ"כ הטור בשם רי"ו והרא"ש, והביא דעה זו ברמ"א, ופרוטה דר"י לא שכיח. וע"כ כתב הרמ"א דמספיקא לא מפקינן ממונא מהלוה. ואפי' תפס המלוה מוציאים מידו ואינו יכול לטעון קים לי כהפוסקים כרבה ודלא כשמואל. ודלא כהש"ך שכתב דמהני תפיסה, ועיין נתיבות ס"ק י"ז דמה ששווה המשכון יותר מהחוב אין להוציא מהמלוה דתפיסה בזה מהני.

אבל אם נגנב או אבד בפשיעה לכו"ע הוי כשומר שכר גם על היתרה מעבר לחובו. והש"ך העלה דשלא בשעת הלואה הוי כשומר שכר גם ביתר מחובו, דכיון שקונה המשכון מדר' יצחק ויכול לקדש בו אשה בההיא הנאה הוי שומר שכר, ועוד כיון שתופסו על כספו בההיא הנאה הוי שומר שכר. וכתב דאפשר שזו היא דעת הרמ"א שכתב וי"א דהמלוה על המשכון הוי שומר חינם והיינו בשעת הלואה. ובקצות בס"ק ו' העיר על הש"ך דגם אם קונה אותו מדר' יצחק לקדש בו אשה אינו קונה אלא כנגד מעותיו וכן מבואר להדיא בתשובת מיימוני לספר משפטים סי' נ"ו.

וכתב הסמ"ע בס"ק ט"ו דטעמו של הטור והרא"ש דאף דס"ל דהוי שומר חינם מ"מ אבד מחובו כנגד המשכון אפי' הלוהו סתם, ואפי' משכנו בשעת הלואה דלא קנהו מדר' יצחק, משום דפסק ר"י וסיעתו כשמואל דאמר אם אמר בשעת הלואה אע"פ שאינו שוה דמי חובו קבלתיו אם אבד המשכון נאבד כל חובו אפי' המשכון קתא דמגלא, וכיון שהלכתא כשמואל אפי' לא אמר כלום בשעת הלואה דקיבלו על אחריותו לפחות בדמי שוויו וע"כ אבד מחובו כנגד המשכון הגם שהוא שומר חינם ע"ש.

ועוד כתב הסמ"ע דדוקא במשכון של ישראל שהשכינו לטובתו בלא ריבית, אבל אם משכן

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ה. לפיכך אבד או נגנב המשכון חייב בדמיו, ואם המשכון היה שוה כדמי החוב אין לו עליו כלום, ואם החוב יותר ישלם לו הלוה ההפרש, ^מ ואם המשכון שוויו יותר נותן המלוה ללוה את ההפרש.

ו. נאנס המשכון שנלקח בליסטים מזויין, ישבע המלוה שנאנס ^ב וישלם הלוה את חובו במלואו.

ישראל לחבירו משכנו של עובד כוכבים ונותן לו ריבית ממנו, נראה פשוט דהו"ל שומר שכר לשלם לו כל דמי המשכון, דהו"ל כאילו הלוה לעובד כוכבים עצמו דאל"כ הרי אסור ליקח הריבית מישראל ע"ש.

ובנתיבות ס"ק ט"ו בחידושים כתב גם במשכון שאין בו דין שומרים כגון בקרקע או בשטרי חוב, או שהיה שמירה בבעלים, או משכון של עכו"ם, או כשהיה ההלוואה עיסקא דהוי כשמירה בבעלים דכמו שזה מחוייב לשמור המשכון כמו כן מחוייב זה לשמור חלק הפקדון, בכל הנ"ל איבד המלוה מעותיו מטעמא דשמואל הוי כאילו פירש לו שאם יאבד המשכון יאבד מעותיו. ועוד כתב בס"ק ט"ז דאם נגנב חלק מהמשכון ובהנשאר יש בו כדי חובו גובה חובו ממנו דעל היתרון הוא שומר חנים, ואם המשכון קרקע אפי' כתוב בשטר לשון מכירה, מ"מ כיון שהמנהג להחזיר כשהחזיר לו המעות לא הוי אלא משכון, ולכן אם נשרף בפשיעה או באונס הדומה לגניבה ונשאר הקרקע אם כתב בשטר שהשכין לו מתהום ארעא ועד רום רקיעא שמשכן לו גם הקרקע גובה חובו מהקרקע, ואם כתב שמשכן לו הבית בלבד אבד מעותיו, דגם במשכון דמקרקעי אבד ג"כ מעותיו.

מ. ואם פירש בשעת ההלוואה שמקבל המשכון בכל החוב אפי' אם קיבל קת של המגל תחת אלף זוז אם אבד המשכון אבד הכל. כ"כ הטור כגירסת ר"ח ור"ת. ואם הלוה על ב' קתות ופירש שמקבל בכל החוב אבד אחד אבד מחצית חובו.

ואם ב' המשכונות שווים שונה, כגון נתן לו במשכון על הלוואה של י' זהובים וקתא שוה זהוב אחד ונסכא שוה ג' זהובים, אותם ששה זהובים שאינם מכוסים במשכונות מתחלקים למחצית, ג' זהובים על הקתא וג' זהובים על הנסכא, וע"כ אם אבד הקתא אבד ד' זהובים ואם אבד הנסכא אבד ו' זהובים. והכלל הוא כל המותר שיש מן החוב על המשכונות חולקים על המשכונות שיש לו בשווה. נתיבות בחידושים ס"ק י"א.

נ. אפי' פירש שקיבל אחריות אין הכוונה על האונסין רק על גניבה ואבידה דאונסין לא שכיח, ודוקא שאין הלוה טוען ברי שלא נאנס אלא אינו יודע דהוי כאיני יודע אם פרעתין, אבל אם הלוה טוען ברי לי שלא נאנס הוי כפרעתין ונשבע הלוה היסת ונפטר, ולדעת הסמ"ע אפי' אין ללוה מיגו דפרעתין כגון הלוואה בשטר, או בתוך זמנו, מ"מ נאמן הלוה בשבועה חמורה ונפטר, ולדעת הש"ך בכה"ג שאין ללוה מיגו נשבע המלוה ונוטל. ובנתיבות כתב דהעיקר כהש"ך.

ואם המלוה טוען החזרתי לך המשכון והלוה מכחישו, הלוה נאמן אפי' אין לו מיגו. ואם ידוע שפשע המלוה, ונחלקו בשוויו של המשכון, הלוה נאמן אפי' בלא מיגו. ובירושלמי שיש לו שטר ונזכר בו המשכון לא טוענים להם נאנסו ע"מ להגבותם, אלא אינם גובים כמבואר בסעיף נ"ד. נתיבות ס"ק י"ב.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ז. המלוה על המשכון, וחזר המלוה והפקידו אצל הלוח ונגנב או אבד חייב המלוה, אע"פ שברשות הלוח אבד כיון שבתורת פקדון^ו נתנו לו עדיין ברשות המלוה הוא עומד.

ט. מרדכי בסוף פ' האומנין. ויש חולקין על דין זה, וכתב הש"ך דכל מחלוקתם למאן דפסק כרבה וכשמואל דהוי שומר שכר מטעם דבההיא הנאה דתפיס ליה אזוזי הוי כאילו פירש שיופסד החוב באבדת המשכון, וזה לא שייך כשהמשכון הוא ביד הלוח אפי' בתורת פיקדון, אבל למאן דפסק כרב יוסף דהוי שומר חנם וכהי"א בסעיף ב' כאן המלוה הפסיד דמי חובו כפי שיווי המשכון ולא יותר. ועיין נתיבות בחידושים בס"ק י"ח. ועיין בפעמוני זהב מש"כ בזה.